

Curentul

RECEPȚII?

de PAMFIL ȘEICARU

Oricât de scăzută ar fi părerea pe care o avem despre colecția de impostori care formează azi zisul Comitet național, eșim să le atribuim atâtă inconștiență încât să depășească chiar limita supremei provocări.

Informația pe care am primit-o trebuie controlată, cu toate că, cunoscându-se anumite mentalități, pe toate aparențele să fie exactă. Mi s'a comunicat din New-York că dl. Crețeanu (deținătorul faimoaselor fonduri) ar fi dat o recepție într-unul din cele mai grandioase hoteluri. La această fastuoasă recepție au participat 300 de persoane reprezentând elita politică, economică și financiară americană. Informația primită dă și această precizare: recepția a costat suma de 9250 dolari. Pentru un European suma pare exagerată, cam 40.000 franci elvețieni sau 3.500.000 franci francezi, însă pentru condițiile de viață din America suma este destul de modestă, dacă — așa cum se pare — recepția a avut loc la Waldorf-Astoria.

Eu euit să cred, totuși, că o asemenea inconștiență provocare a fost posibilă, dar dacă recepția intr'adevăr a avut loc, nu ar fi pentru mine surprinzătoare.

Crețeanu este un fost diplomat și, agravat, un diplomat român. Pentru un diplomat român politica se reduce la recepții, la o serie de relații mondene, să joace bridge cu distincție, să memoreze o serie de anecdote istorice cu scopul de a fi utilizate apoi a da culorare și oarecare perspectivă unor cancanuri culese prin saloane. Desăvârșirea preparării unui diplomat român se realizează prin inițierea și convertirea la homosexualitate. A admira pe Oscar Wilde, a ști pașagi din Corrydon de Andre Gide, a avea ondulari feminine în mișcări, a ști stilurile de mobilă, a aprecia autenticitatea unui porțelan, putând fi un expert al unui magazin de antichități și, dacă se poate, să-și invoce o ascendență străină, iată expresia desăvârșită a unui diplomat român. Problemele românești, istoria, cultura românească? Li s'ar părea o notă de prost gust ca să se presupună ca un diplomat român ar putea vorbi de probleme spirituale ale unei biete nații înapoiate. Nu este nici o exagerare ci imaginea exactă a unei penibile realități.

La o masă la care a fost invitat și un fost diplomat român cu soția, aceasta măturându-l ministrului educației naționale (scena se petrecea la Madrid) că în România numai „le bas peuple parle la roumain”. Efectul s'a simțit imediat, nimeni nu l-a mai adresat un singur cuvânt acelei doamne care era totuși româncă.

În asemenea condiții, orizontul politic, problemele care frământă creierul unui diplomat român nu pot avea nimic comun cu problemele de viață și de moarte ale nației noastre în acest înfiorător impas al existenței ei istorice.

Este foarte probabil, dacă intr'adevăr Crețeanu a dat această fastuoasă recepție, să o fi făcut convins că erau necesare celelalte înaintea de propagandă. El cunosc destul de bine pe Crețeanu ca să pot afirma că nu este un parvenit, un om care descoperă abia acum plăcerile unui lux pe care el îl ignora, și până la 1940 nu se manifestase ca un disperat al arivismului, cum era defunctul Gr. Niculescu-Buzești; de aceea nu pot aprecia risipa de bani pentru o recepție ca o ostentație ci ca o expresie fidelă a unei mentalități care contrastează violent cu dureroasa realitate românească.

Recepția este o formă aproape ceremonială întrebuințată de ministerele de externe, de ambasade, de legații pentru a menține relații și pentru a reprezenta decent, dacă nu fastuos, țara. La noi, ministrul de externe a atribuit totdeauna o valoare exagerată recepțiilor, de aceea celelalte de reprezentare atribuite șefilor de misiuni erau excesive, deși foarte puțin dintre ei aduceau corectivul măsurii făcând economii substanțiale, bine luate în beneficiul lor personal și nu pentru a fi restituite Statului. Dar exista un Stat românesc; recepțiile erau deci într-o oarecare măsură o obligație protocolară. Astăzi însă nu mai există un Stat românesc. De la 23 August 1944 țara ocupată, jefuită, schingiuată păstrase numai o mică parte de la tragedia poporului român, evapotată prin nominalizarea de Stat, de fapt fiind căea a distins cu șampanie, whisky și transformată într-o simplă comedie rusească, liqueruri deșee.

Ca un semn de protest împotriva condițiilor sinistre de sclavie impuse poporului român era necesară desfișurarea unei acțiuni de demnitate al martirajului unui neam. Acesta este sensul care trebuie să-l aibă o acțiune sau peste hotare; un sens protestatar căruia i s'a dat o falsă denumire de „rezistență”.

O activă denunțare a crimelor, apeluri continui la opinia publică mondială, o mobilizare a celor mai nobile sentimente umane împotriva călăilor, împotriva unui regim de fioroasă denegare a umanității.

Care sunt obiectivele unei asemenea acțiuni? Tot ce formează sentimentul de umanitate, tot ceea ce atâtea secole a fost acumulat în sensibilitatea umană din etica creștină, tot ceea ce filosofia Dreptului natural a dat ca atribute fundamentale ale omului.

Și, pentru a mobiliza sentimentele de compătimire și a crea acel climat de revoltă morală, care face să se clatine fiara ideologică, acțiunea protestatară nu trebuie să înceteze un singur moment. Evocarea suferinței unui popor trebuie să fie așa de convingătoare încât chiar fiirle indifferente să se cutremure.

În 1876 insurecția Bulgarilor a fost sângeros reprimată de Turci, ceea ce a provocat în Anglia reacțiunea opiniei publice al cărei interpret s'a făcut Gladstone. Oronle căruia creștin Bulgarilor au devenit tema unei campanii care s'a deslășuit contra lui Disraeli, susținător al politicii tradiționale elizabetice față de Turcia. Cu toate că grupurile financiare engleze debarasă Turcia cu 200 milioane lire sterline (este vorba de lira sterlină azi, nu de cea de azi), peete interese materiale valul indignării opiniei publice trece cu o patetică impetuozitate. Iși inchipuie cineva pe emigranții Bulgari din acea vreme, așa cum erau de prăpădiți și lipsiți de bani, decât recepții fastuoase pentru a capta pe rigidul Gladstone?

A avut cineva voindu-se de recepții date de emigranții Români care între 1853 și 1857 au pregătit atmosfera pentru eliberarea Principatelor și pentru Unirea? Am în fața mea o lucrare de N. Corivan („Din activitatea emigranților români în Apus”, București 1931); găsim în această carte reproduceri scrise semnate, unele de N. Goleacu, altele de Dimitrie Brătianu adresate lui Walowski, ministrul de externe al Franței, mei, levi către plenipotențiarilor Franței, Angliei și Sardiniei (15 Martie 1856) semnate de N. Goleacu, Arhimandritul Iosaphat, I. Filipescu, Gh. Cantacuzino și P. Ghika. Se mai găsește pețitia prin care se cerea unirea, pețitia parănd 50 de semnături ale Românilor din Paris și adresată ministrului Walowski. Apoi memoriul înaintat de Dimitrie Brătianu lui Palmerston. Nici un ceretor al acelei epoci în care s'a pregătit atmosfera diplomatică în vederea unirii nu a descoperit banchete, recepții date de Români emigranți, deoarece emigrarea de idealisti, de halucinanți al viitorului românesc scotea ca lipsită de cuvânt, nepotrivită cu condițiile de viață ale Moldovenilor și Valachilor, nupși opreștului rusești, asemenea manifestări. Nu vroiau să offenseze suferința Românilor pe care o invocau în propaganda lor atâtă convingătoare insistență. Acea generație eroică nu ducea acțiunea națională cu fondurile Statului român, ci cu puținele lor mijloace de care dispuneau. Să nu uităm, pentru a ne da seama de spiritul acelei generații, că într-un hotel de ultima clasă, la Palermo, Nicolae Bălcescu agonizând continua să lucreze la „Istoria Românilor sub Mihai Viteazul”.

Câtă delicateță sufletească aveau emigranții politici de acum un secol! Dar cine poate să compare situația Principatelor cu situația tragică a României de azi, redusă la starea de sclavie de către regimul faraoanic al ocupației rusești. Să vedem însă care a fost ecoul recepției date de Crețeanu în numele Comitetului național în cel mai luxos hotel cu 300 de invitați primiți și ospătați regești. În rândurile emigranților polone, cehi, ungare, bulgare, iugoslave, etc. a produs mirare și nedumerire, găsindu-se nepotrivită risipa de bani. În același timp s'a formulat o exactă apreciere a lipsei de decență pe care o reprezintă acest fel de manifestări în contrast cu martirajul poporului român.

Dar, în sfârșit, Americanii care au participat la această fastuoasă recepție n'au fost pați, jefuiți, schingiuți păstrase numai o mică parte de la tragedia poporului român, evapotată prin nominalizarea de Stat, de fapt fiind căea a distins cu șampanie, whisky și transformată într-o simplă comedie rusească, liqueruri deșee.

În „Arta poetică”, Horațiu făcea această recomandare: Si vis me flere, dolendum est primum ipsi tibi.

Dar, în sfârșit, Americanii care au participat la această fastuoasă recepție n'au fost pați, jefuiți, schingiuți păstrase numai o mică parte de la tragedia poporului român, evapotată prin nominalizarea de Stat, de fapt fiind căea a distins cu șampanie, whisky și transformată într-o simplă comedie rusească, liqueruri deșee.

Si vis me flere, dolendum est primum ipsi tibi.

În tălmăcirea lui Boileau: Pour me tirer des pleurs il faut que vous pleurie.

Nu poți convinge atunci când nu ești convins, nu poți deștepta în sufletul altora un sentiment pe care tu nu-l încerci. În casa în care există un bolnav, în casa lovită de o mare nenorocire nu se fac petreceri; toți membrii familiei fiind cuprinși de aceeași mare durere stau retraiși, adânciți în ei, neputându-se risipi în nimicurile unor îndatoriri mondene. Contrariul ar fi un semn de trivială neștiință.

Iși inchipuie cineva că felul de a gândi și simți al Americanilor este deosebit de al nostru, că nu păstrează aceiași criterii în ceea ce privește o decență condusă? Pentru cine a pătruns cât de puțin mentalitatea americană, nu se putea o mai nefericită inspirație decât o recepție dată de niște emigranți români în asemenea împrejurări. Oamenii de realități, Americanii sunt prost impresionați de orice fel de impostură, detestând abuzul joc al aparențelor. Se afla un singur American între cei 300 prezenți care să ignore situația poporului român sub ocupația rusească?

Când cu o grație plină de distincție Crețeanu sau oricare alt membru al Comitetului invita pe unul dintre oaspeții la o cupă de șampanie sau la un pahar de whisky, căutând să-i facă orle cât mai agreabile, desigur că nu-și da seama de ce penibile reflecții făceau asupra acestei originale și nu puțin indecente forme de a pleda cauza unei națiuni maritizate. Cu banii unei națiuni în agonie să se dea o pricină de recepție, iată ce nu poate pricepe un American. Designer că Crețeanu și ceilalți companii, încălziți de șampanie, la sfârșitul recepției, când ultimul cuvânt va fi plecat și petrecerea terminată, se vor fi simțit încălziți, își vor fi strâns mâinile entuziasmați de succesul admirabil al propagandei. Atâtea personalități marcante ale vieții social-politice americane strângi la o-laltă spre a se îndoiu de soarta României. Recepția a fost reușită, banii nu s'au cheltuit zadarnic; dar ce puteau desprinde invitații din ambianța serie? Că cei ce au dat recepția sunt exponenții suferinței poporului român? Cine este covârșit de o mare suferință nu are suflul dispus să petreacă, să facă zăușet. Exilul își are o anumită înținut obligatorie care nu se împacă cu inerenta expansivitate a unei recepții. Cum spunea Victor Hugo:

Je t'aime exil, douleur je t'aime, Tristesse, moi mon diademe.

Ori, presupunând că a existat cea mai bună intenție, rezultatele obținute cu atâtă cheltuielă au fost cu totul contrarii scopului urmărit. Dureros este că o asemenea recepție în condițiile tragice de azi ale poporului român, a fost interpretată de refugiații români ca o nouă nefericire, de acclaturism, de neant suferința la cei care formează Comitetul național.

Oamenii vor să se amuze făcând propagandă și cum au la dispoziție bani își îngăduie luxul să se socotească în afara de condițiile dureroase ale tuturor Românilor.

Tara pierde de Tătari, Ei petrec cu laurari...

Am gândit mult la această dureroasă recepție și mi-am amintit de cei pe care m'întinde Crețeanu că îl reprezintă: Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

În toate manifestările lui, Iuliu Maniu păstra o aleasă modestie, nu-și îngăduia nici măcar luxul de a călători de la Cluj la București, în timpul nopții, într-un vagon cu clasa I, se mulțumea cu un loc în vagon de clasa II. Nu era nici o ostentație în această modestie, era stilul Blajului, Mitropolitului Vasile Suciu al Blajului călătorea până la Roma, bătrân și infirm, într-un compartiment de clasa a II-a. Dar tocmai această smerenie îi crease un imens prestigiu la Vatican. Augustin Popa, și alții, au uitat stilul Blajului, iar Crețeanu nu l-a cunoscut niciodată.

De Ion Mihalache mă leagă amintiri din 1917, când ne-am cunoscut pe front, în munții Vrancei, în fața Macradreului și a Svoinei. De-a lungul anilor, de atâtea ori am fost la el acasă la Dobresii sau la via la Topoloveni. Neschimbant, ducea același viață modestă, primea cu aceeași simplitate ospitalieră, omul rămânând egal cu el însuși, indiferent de schimbările de situații. Acesta este spiritul adevărat al partidului național-țărănesc în ce poate fi el socotit ca mai fidel ideologic inițial.

Iși inchipuie cineva pe Iuliu Mani sau pe Ion Mihalache ratificând, dând descărcare acestor risipe ciocoiești al banului țării?

M'am gândit mult la această dureroasă recepție și mi-am amintit de cei pe care m'întinde Crețeanu că îl reprezintă: Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

În toate manifestările lui, Iuliu Mani păstra o aleasă modestie, nu-și îngăduia nici măcar luxul de a călători de la Cluj la București, în timpul nopții, într-un vagon cu clasa I, se mulțumea cu un loc în vagon de clasa II. Nu era nici o ostentație în această modestie, era stilul Blajului, Mitropolitului Vasile Suciu al Blajului călătorea până la Roma, bătrân și infirm, într-un compartiment de clasa a II-a. Dar tocmai această smerenie îi crease un imens prestigiu la Vatican. Augustin Popa, și alții, au uitat stilul Blajului, iar Crețeanu nu l-a cunoscut niciodată.

De Ion Mihalache mă leagă amintiri din 1917, când ne-am cunoscut pe front, în munții Vrancei, în fața Macradreului și a Svoinei. De-a lungul anilor, de atâtea ori am fost la el acasă la Dobresii sau la via la Topoloveni. Neschimbant, ducea același viață modestă, primea cu aceeași simplitate ospitalieră, omul rămânând egal cu el însuși, indiferent de schimbările de situații. Acesta este spiritul adevărat al partidului național-țărănesc în ce poate fi el socotit ca mai fidel ideologic inițial.

Iși inchipuie cineva pe Iuliu Mani sau pe Ion Mihalache ratificând, dând descărcare acestor risipe ciocoiești al banului țării?

continuare în pag. 2

TELEFONANȘI	
Redacția	137-11 Lab. de cercetare
Secreariatul	137-11 Lab. de cercetare
Secreariatul gen.	137-11 Lab. de cercetare
Redacția politică	137-11 Lab. de cercetare
Redacția sportivă	137-11 Lab. de cercetare
Publicarea	137-11 Lab. de cercetare
Biroul comenziilor	137-11 Lab. de cercetare

Proprietar: „Curentul” S. A. R.

Tipărit la: Tipografia „Curentul” din Iași

Laia: 137-11 Lab. de cercetare

Abonamente: 137-11 Lab. de cercetare

Preț: 137-11 Lab. de cercetare

Preț de vânzare: 137-11 Lab. de cercetare

„Patrie se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitoarelor.”

Tudor Vladimirescu

OMUL LIBER

de Victor Frunză

Om liber fertilizează societatea.

Progresul și prosperitatea (acest din urmă cuvânt sună deja arhaic pentru limba română contemporană) sunt aduse de libertate, nu de planuri și de indicații. În robăria omului, oricât de bine ar fi ea mascată, aduce numai ruină și nenorocire. Imaginea pe care o reprezintă România de astăzi este cea mai elocventă dovadă a acestor adevăruri simple.

„Ce putem face?” se întreabă oamenii, unii din gale unei reale disperări, neputințioși în imobilismul și captivitatea lor, precum originarii acelei nave, legați de fedele de pirai. Singura lor libertate este de a alerga de dimineața până seara după de ale mincării, uneori sacrificându-și și nopțile acestei alergături (când trebuie să ocupe de cu seară vreun loc la coadă), de a inventa combinații de supraviețuire. Statul autocratice, instrument al partidului, are grijă să-i ocupe tot timpul pentru a-i dezvălă și-și mai dorească altceva, dar absolut nimic altceva decât puțină tihnă, o pauză în nesfârșita goană în care s-a transformat existența zilnică, o respirație de o zi nelucrată.

Întrebarea marchează o stare de apatie. Dar mai rău ar fi dacă ea nu și-ar pune totuși nimeni. Atăta timp cât oamenii își mai pun întrebări, înseamnă că încă nu este totul definitiv pierdut. Și înainte de orice libertate.

Nisipurile pustietate ale dictaturii personale din România, în extinderea lor, ar urma să transmită secolului următor imaginea unui scop de organel care îl deosebește pe om de toate celelalte viețuitoare, de cel al gândirii. Atăta timp cât oamenii își mai pun întrebări privind libertatea din catastrofa în care i-au aruncat piraii aflați la cîrmă volul-țării, înseamnă că operația de scopire nu a reușit. Sau în orice caz, nu a reușit în cazul tuturor.

„Putem face ceva?” Răspunsul este ferm afirmativ.

Dar nici nesfârșita stare interogativă nu este cea aducătoare de soluții.

Cum cheia începutului este libertatea, problema esențială pentru fiecare este de a-și lăsa libertatea de a fi om liber. Din acest moment începe acțiunea.

În fața omului care și-a luat singur libertatea de a fi om liber, intuit pericolul, dictatura nu se dă în lături să pornească represiile care pot merge până la moarte departe. Cu toate acestea, vă asigur, satisfacția de a fi om liber, aceea de a te fi decis cu de la sine putere de a fi tăiat toate chingile și toate legăturile, ale căror efect final ar fi fost acela de a deveni unul din scopii de gândire, este imensă.

Da, se poate face. Acolo, acasă! Dar și dincoace, departe de țară se poate face ușor și mai mult. Libertățile de aici din exil deschid asemenea posibilități, cum în țară nici nu se pot imagina. Ele trebuie doar adecvate nevoilor condiții.

Regimul însă ție bine ce ție. De aceea, de cele mai multe ori el nu se teme de românul „scăpat” în afara granițelor. El ție că acest om a fost scopii de gândire critică, de curaj și că numai marile voințe vor parcurge drumul invers până la recăpătarea lor. Încet ci mai mulți care respiră ușurați aerul unor mealeguri mai prielnice vieții umane decât sârmana noastră țară, nici nu realizează că fără acest drum absolut necesar, rămân niște pseudo-oameni-liberi.

Curentul

— nu reprezintă „legitim” nici poporul nici Statul român, nu reprezintă nici un partid și nici o grupare politică

— este o redacție a unui organ de presă liberă. Ca totdeauna în tradiția ziarului nostru tot ce scriem ne angajează numai pe noi cei ce scriem

— nu angajează nici măcar pe cei ce-l citează. Un organ de presă nu poate fi liber decât în măsura în care respectă libertatea de hotărâre a cititorului

Cine dintre cei aflați în străinătate abonează CURENTUL face posibil ca cei din cuprinsul țării să-l citească

DOCUMENTE

Reproducem două scrisori
ale generalului Nicolae Rădescu
către Pamfil ȘeicaruNew York, 6 Ianuarie, 1949
164 East 72 Street

Domnule Șeicaru,

Întâzierile atât de mult prelungești a răspunsului mi s'a datorat așa dori să nu fie luată în nume de rău.

Obinușese să fiu exact în orice împrejurare. Scrisoarea D. însă m'a prins într-o vreme când obiectul meu n'a putut fi respectat și aceasta pentru următoarele motive:

— zilele mi-au fost atât de încălțate la Paris încât nu-mi rămânea nici un moment liber, iar seara cădeam frânt de oboseală;

— pela începutul lunii Noiembrie am căzut serios bolnav, astfel încât nici până acum nu m'am restabilit pe deplin.

În dubla imposibilitate deci de a mă executa trebuia să căutai motivul întâzierii.

Scrisoarea D. am citit-o cu interes deosebit, iar răspunsul de dat, după ce i-am văzut cuprinsul, ar putea fi rezumat într-o singură cuprinsătoare frază: sunt în intrigă de părere D. iar apreciere pe care le faceți asupra unor din „personalitățile” scapate din țară, precum și asupra felului în care găsesc de cuviință să-și îndepărtăze că îndatoririle în lupta grea ce avem de dus.

Oameni roși de bolnavicioasă ambiție, lipsiți de stăruință de serviciu și de orice merit care să justifice ambiția de care sunt dotati: pânziți în mărșăle activității în a fese intrigi meschine și a răspândi mârșale calomniile, prilejuind astfel darea, de către România aflată în prigoană, a unui răsunet catastrofal.

Nemulțumiri cu atât, încearcă, spre aș acoperi și incapacitatea și totala lipsă de patriotizm, să semene obstacole și în calea celor ce se trudesc să realizeze ceva; manevrează în toate chipurile, în scopul de a-și crea tiliuri în temelii cărora s'a putut reclama drepturi, atunci când se vor înapoia în țară, închipuindu-și că acei care sângerează acum prin închisori le vor îngădui să-și scalde din nou hoitii în băltoacă în care erau obișnuiți să se bălăcească.

Spundându-vă aceste lucruri veți rămâne mirat, gândindu-vă la ceea ce D. mi-aș reproșat în apreciere pe care le-aș făcut cu privire la atitudinea mea în chestiunea formării comitetului național. Negreșit, spusele D. își pot găsi justificarea, dacă se ține seama că la depărțarea mea la care v'a găseai pu putea avea la îndemână toate elementele necesare de judecată. Așa încât înăd să cred că, dacă am avea prilej să stăm de vorbă, aș găsi, până la sfârșit, că astfel de cum am făcut nu puteam să fac.

Domnule Șeicaru, dacă am pus oltă străduință și m'am abucuitat până la is tovră, spre a se putea angaja la constituirea unui comitet în care să figureze și aici socotiri de D. pe bună dreptate, și fără nici o calitate și fără nici un drept, n'am făcut acest lucru îndemnat de gândul că aș fi putut, lucr luminile lor, să aducă vreun câștig, cauzei românești. Faptele lor mă duseseră, prin dimpotrivă, la concluzia că nu numai nimic folositor nu se poate aștepta la de la ei, dar că nu vor face decât să crește greutăți bunului mers al lucrurilor.

Conștientizați de că cum puteam însă să nu simt seama m'au obligat — și încă mă obligă — să fac toate sforțările să fie reprezentate în comitet toate categoriile de Români aflați în prigoană.

Era și este necesar acest lucru pentru două motive:

Pe deoarte votam ca aparență, cel puțin, să se dea celor de acasă impresia de unitate, fapt ce le-ar fi dat mai mult încredere în izbândă.

Pe de altă parte, greșala sefulor de partid de a fi dat anumite mandate, a pus la îndemână trepădușilor politicieni, vândători de situații, mijlocul de a-și valorifica pretențiuni care au făcut cel mai mare rău mișcării de rezistență. Cei trei domni, pe care în mod atât de documentat și executat în scrisoarea D., seconduți de alți doi ilustri partizani — Augustin Popa și Veniamin — tari pe mandatul cel obținuseră — cum? — dela cei trei zeți de partid, își închipuiesc acum că ei sunt singurii reprezentanți legali ai țării, astfel că lor, și numai lor, li se cuvine dreptul de a lua hotărâri în lupta pentru eliberare. Deși conștienți că pretențiunile lor sunt absurde, dar cum știu că mandatul dat nu le poate fi retras, acei cari l-au dat fiind în închisori, mașinează cu îndrăzneală, împiedicându până acum să se poată ajunge la soluționarea comitetului.

Cu toate că însuși reprezentantul de Stat le-a arătat și netemeinicia și ridicolul pretențiunilor, nimic nu i-a putut clinti din atitudinea pe care au luat-o.

Aș fi putut, cu sprijinul Dep. de Stat, care ne arată toată bunăvoința, să constituiesc comitetul și fără ei; considerați însă de alt ordin și care nu pot fi arătate a aici, m'au determinat să mă opresc din drum. În neobzăruia lor, acești „trădători” cum îi calificai, au mers până la a pretinde că nimeni nu poate intra în comitet dacă nu este înscris într-un partid. Binevoia să-mi facă mie grație de a admite o excepție, dar aceasta nu pentru că să fi avut vreun merit, ci fiindcă făcusem parte dintr-un guvern alcătuit din partid.

În urma protestelor mele energice și a faptului că regele m'a desemnat ca președinte al comitetului, mafia celor trei din Washington a trebuit să-și rotunjească pretențiunile, dar cum la prețuire s'a abia suranță, anticipat, majoritatea în comitet, la constituire tot nu s'a putut ajunge.

Dacă aș ști cu cât consum de energie și amărăciune a trebuit să fie susținut lupta cu acești oameni ce-și zic Români și patrioți.

S'ar putea pune întrebarea: pentru care motiv se urmărește, cu orice preț, majoritatea? Răspunsul este simplu: de țară s'a scos o înmărmărită umă de băni, care se-așeșe în mâna celor din Washington și de tovră, spre a se putea angaja la constituirea unui comitet în care să figureze și aici socotiri de D. pe bună dreptate, și fără nici o calitate și fără nici un drept, n'am făcut acest lucru îndemnat de gândul că aș fi putut, lucr luminile lor, să aducă vreun câștig, cauzei românești. Faptele lor mă duseseră, prin dimpotrivă, la concluzia că nu numai nimic folositor nu se poate aștepta la de la ei, dar că nu vor face decât să crește greutăți bunului mers al lucrurilor.

Comitetul odată format, se va pune chestiunea aducerii fondurilor la comitet, spre a fi întrebuințate în folosul rezistenței, lucru ce nu convine definditorilor și pe care dimpotrivă, la concluzia că nu numai nimic folositor nu se poate aștepta la de la ei, dar că nu vor face decât să crește greutăți bunului mers al lucrurilor.

Venit, desigur, vremea când acești domni vor trebui să răspundă de faptele lor. Până atunci însă fac atât de mult rău, otrăvindu atmosfera românească peste hotare.

Chestiunile atinse în scrisoarea D. ar fi cerut o cercetare mult mai adâncă. Pentru această dată, mă opresc însă aici.

Cu rugămintea de a crede în sentimentele mele bune,

(ss) N. Rădescu.

P.S. V'as ruga să păstrați numai pentru Du. cele cuprinse în scrisoare. Nu este de nici un folos să fie dată în vileag dureroasă stare de lucruri dintre Români.

N.R.

New York, 1 Martie 1949.

Domnule Șeicaru,

Mi-a părut rău că întâmplarea a făcut să pornesc spre Statele Unite în ziua în care chiar Du. sosiași la Paris. Sunt lucruri care nu-și pot găsi loc într-o scrisoare, dar care ar fi putut să fie lămurite dacă am fi avut prilejul să stăm de vorbă.

Impresia ce le-aș cules de când aș luat contact cu cercurile românești din capitala Franței n'au constituit, pentru mine, o surpriză. În lunile pe care le-am trăit acolo am avut amărăciune să-mi dau seama de aproape despre tot ceea ce și aș constatat, rămânând adănc și dureros impresionat de criza morală prin care trec România din prigoană.

Am făcut tot ce am putut în vederea unei ameliorări, dar am plecat dezamăgit și — oricât de penibil îmi este să o spun — mulțumit că pot ieși dintr-o atmosferă în care începusem să simt că mă îndăseș.

Celor cu nevoi mai grele, am căutat să le dau puțină ușurare, îndreptându-mi, în primul rând, gândul către intelectualii, pentru care trebuie făcut și imposibilul să fie salvable. Așa cum sunt măcinați toți cei rămași în țară, singura speranță pentru ziua de mâine sunt acei cari au putut scăpa peste hotare. Grație sprijinului pe care mi-l dă unul din bogășiilor români — singurul care a arătat înțelegere — am putut creia 40 de burse pentru studenți, s'a putut scoala o revistă și s'a salvat Institutul român de pe lângă Sorbona. Însă picătură de apă avară în mare, puținul pe care-l fac eu — nu mi știu cât timp — este nimic pe lângă ceea ce ar fi nevoie.

Priutor la cele cuprinse în scrisoarea D. din urmă, am meditat mult; n'as putea, totuși, spune că înclin spre hotărârea pe care aș luat-o. În țară, o campanie ca aceea pe care o aveți în minte, ar putea aduce mult rău. Într-o străduință însă, fiindcă seama și de spectacolul iris pe care România l-au dat și continuă a-l da, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să se facă altă mișcare.

Negreșit, Du. aveți la îndemână un material pe care eu nu-l cunosc, veți chibzui mai bine ce rămâne de făcut.

În altă ordine de idei: în conștientizarea recentă pe care le-am avut la autoritățile în drept, s'a stăruit asupra nevoii de a nu se mai întârzia cu constituirea comitetului național. Faptul ar putea fi socotit semn în bucurător. Am înținat un lung raport în Europa asupra acestei chestiuni și sunt în așteptarea răspunsului.

În privința modului în care ar urma să fie constituit comitetul, chestiunea n'ar putea fi ridicată și lămurită decât în cadrul unei lungi convorbiri.

Recunosc temeinic obiecțiunilor, Motive care însă nu pot fi înlăturate nu-mi lasă posibilitatea de a proceda așa cum aș voi. Nu este cu puțină, dela distanță și în lipsa datelor necesare să se judece greutatea luptei pe care o duc.

Fiind că — de către cei știuți — nu se urea formarea comitetului, știind ce gândesc despre ei, sub prezenția mea, s'au făcut și se fac tot felul de intrigi jomice în scopul de a mă dezgusta și, astfel, să-mi depun mandatul. Voi lupta cât voi putea să nu le reușesc jocul. Dacă, totuși, va fi să se ajungă la un astfel de rezultat, luându-mi deplina libertate de acțiune, voi dezvălui, pe bază de documente, și fără menajare pentru nimeni, întreaga poveste a tot ce s'a petrecut.

În chestiunea împrumutului, oricât aș dori să pot să realizez, nu stă nimic în puterea mea. Eu nu dispun absolut de nici un fond. Sumele ce le cerșesc sunt distribuite imediat celor în suferință. De-alți fel, ele sunt cu totul minime față de ceea ce s'a solicitat.

Cu rugămintea de a crede în simțăminte mele alese.

(ss) N. Rădescu.

NICOLAE RĂDESCU

Crucificarea României

DOMNUL PRESEDINTE

Neamul nostru românesc înfățișează privitorul de altă vitregie a vieții lui, pe care doar de puținoare ce nu îndădă disprețuitor, încearcă să-l alinaască și să-l distrugă sistematic istoria, tradiția, valorile naționale și spirituale.

Neamul ne este ors pe rug, în vâzului întregii lumi civilizate.

Cel din Tără își înceacă în suspine adăncă toată tragedia, toată suferința și toată teroarea la care sunt supuși, așteptând de la noi, erii de peste hotare, Neamului său nădăd, peștigul și libertatea, iar prărilor noastre, să le saloam în ce au luat drumul prigoanei.

Noi, cei care am scotop de idalul comunist și ne bucurăm, azi de libertate, ar fi trebuit mai întâi să nu facem nici o discriminare de ordin politic, ci să ne solidarizăm în răspunderi comune, îmbrățișând cu curaj și demnitate toate aspectele problemei emigrației românești și a reprezentării Neamului nostru peste hotare.

Noi, care nu putem numai rezistenți, pentru că de altă natură sunt demni numai cei din Tără, care n'au aștept decumescul valurilor de sovietizare și de prigoană, și care înfruntă cu stăla curaj moartea. Noi suntem numai beneficiarii unei stări de libertate, care ne impune însă imense obligații față de cel din Tără, prin exemplu de unitate și demnitate, pentru care, pentru cel din afară, prin faptele pozitive și aprinși reciproc.

După alți ani de prigoană, situația emigrației noastre este îngrozitoare. Nici o problemă n'a fost rezolvată sau în început de rezolvare: nici problema intelectualilor, nici problema muncitorilor, și nici problema studenților, ce nu au mai aminte de problemele viitor al Neamului, care se vor pune după eliberare. Toți românii au fost paraziți, lăsați să se împrăștie în cele patru colțuri ale lumii, parțându-și nevoile și necesitățile, și măcinându-și suferința și moroul. Și atunci... la capitala lungilor și amarelor prigoane, orice român onest se întreabă: încotro mergem?

Fiecare român are dreptul în mod legitim să intrebe pe cel ce și-l asumă momentan răspunderea exilului românesc (Comitetul Național) ce au făcut pentru acești exilați și ce au făcut în afară de proclamări, pentru Neamul nostru?

Profund cunoscător al acestei dureroase realități în care trăiesc de alăa vreme, mă văd forțat să ad remut la amintirea de problemele noastre, care n'au putut fi încă impuse, pentru a arăta deschis și clar, ce situația emigrației românești este mult prea grea și mult prea dureroasă, pentru a ne mai mulțumi cu așteptarea.

De doi ani, ne făcându-mi decădă datoria, am încercat și nădăduiesc să cred că am făcut tot ceea ce îmi era cu putință față de mine, în privința emigrației românești, în prigoană și în așteptarea unei soluții, și nici vorba căldă de olinare și încurajare, ori

„PATRIA” — Mai 1950 —

UN BILANT

Apariția aproape a tuturor grupărilor care activează actualmente în emigrația română a fost inaugurată cu un apel la unirea tuturor Românilor în lupta pentru eliberarea țării. Ar părea, ca urmare, că această unire ar fi uniri din moment ce toți o dorau. Or, această unire nu numai că nu s'a făcut dar suntem azi mai departe de realizarea acestui deziderat decât eram de plidă acum doi ani. De la începutul eliberării din Paris a desvâlulă starea de lucruri în România, nu numai prin gravitatea lor dar și prin urmările lor pe care, în vremea și care au început deja să se manifeste, obligă la o analiză.

Atmosfera, viciată de confuzii, în care se zbate emigrația noastră, lasă încă de mult timp să se întrevadă izbucnirea unei crize. Motivația lui rigore Nicolae-Buzești a avut stralucit rezultat de a arăta că rezolvarea crizei capitale, acela care trebuia să ducă la lărgirea Comitetului Național, făcând din el un organ viabil și cu autoritate. Odată acest lucru realizat, creștele celelalte ar fi putut fi rezolvate fără periclitarea emigrației în ansamblu. Dacă o unire în sensul ăla nu ar fi fost cu putință, în cazul în care nu s'a ziderat solidarității Românilor din emigranți.

Or, criza izbucnind în jurul cunoșterilor evenimentele dela Paris și care o doar un început, a distrus și această posibilitate, întrucât lichidarea diferendelor a fost scoasă din cadrul intern al emigrației și lăsată la arbitrajul unor elemente din afara ei. Faptul arătat în lucrul de față este că, în cazul în care o unire legal și legal, drept sau ne drept, bun sau rău, între noi, nu numai că răpăște emigrația noastră independența în a holi și libertatea de a acționa dar, ceea ce este mai grav, va duce în mod fatal o fracțiune sau alta la asumarea de obligații care constituiesc tot alăia ipoteci pentru România de mâine.

Față cu noua situație ce s'a creat, lamen-tările sunt inutile. Trebuie scuturată și pentru aceasta se impune o prealabilă analiză a cauzelor pentru care nu s'a făcut unirea.

S'a vorbit de ambigii și intrigriri, uitându-se că acestea sunt doar niște aspecte periferice ale chestiunii.

Venind în emigrație, fiecare, persoană sau grupare, a adus cu sine specificul care li individualiză și constituie determinat de trecut: faptele și concepțiile politico-sociale.

Unirea, adică integrarea într-o nouă și largă individualitate, presupune decădă amon-tarea, dela partea tuturor celor ce urman să se încadreze ei, la o parte din acest specific propriu, adică obliga la concesiuni politice.

Oare lupta pentru eliberare de sub jugul ocupației străine, nu era un imperativ destul de puternic pentru a determina aceste concesiuni de condiții unirea? Desigur că da, cu condiția ca eliberarea României să li depins de acțiunea emigrației. Diferite cercuri politice ale emigrației au considerat și continuă să considere această problemă ca fiind în funcție de factorii străini noii, de acela eliberarea devine o simplă chestiune de colaborare, în momentul oportun, cu factorii care o vor determina, atenția lor con-

de căle ori mi s'a cerut. Dar constat cu tristete că modestele mele eforturi, care și cele ale unor buni români — puțin la număr — n'au contribuit cu nimic la rezolvarea problemei, care este mult mai grea decât ne închipuim.

Problema cea de căpătene este îngrozitoare datorat elementelor de voloare ce se găsesc astăzi în strălădărie, pentru că numai cu ei vom putea muna oizura reconstrucția țării. Lor trebuie să li se garanteze — direct sau indirect — siguranța zilei de mâine, luându-le în înțelegere pentru cercetări științifice, înțelegere în domeniul lui de specialitate. Aceștia trebuie să aibă un imens capitol românesc de o necesitate vitală de care mîine Tără va avea neînălăta nevoie.

În problemele care are desenează o deosebită importanță atât în și în special în viitor, este problema lincetului universitar.

Se găsesc în Occident sute de studenți, în toate centrele universitare. S'a îngrit oare Comitetul Național de acești tineri intelectuali? Au primit ei oare vreun ajutor sau îndrumare? După a meu cunoaștere, absolut nimic!

Dintre personalitățile românești, deși sunt mulți care au posibilități personale materiale, față de mai amintii de cei ce defn fondul național românesc, ce reprezintă sudoarea frunții și truda țăranelor și muncitorilor în gen-ner, au venit ei oare în vora formă în ajutorul studenților?

Nu știu! Știu numai că Domnul General Rădescu din fonduri personale ajută 30 de studenți români la Paris și-și continuă studiile, precum și diferiți particulari și organizații care au contribuit cu celace au putut.

Dar problema este de departe a fi rezolvată. Studenții români dacă va fi înec înec în viața noastră și neaprijinți, își vor pierde sănătatea, își va pierde oim de studii și atunci Tără, nu va chema mîine la grele și supărătoare răspunderi.

Studențimea trebuie ajutată. Ca toți să ne sprijinim pe înțelegerea și efortul comun și cu sacrificii personale să fim în măsură a crea burse sau ajutoare pentru studenți.

Tinerii intelectuali sprijiniți și încurajați, vor deveni mîine în Tără patrioți, semăntorii cel buni, ce vor urca sămînța cea roditoare pe ogurul Patriei noastre.

Nădăduiesc că nu greșesc a considera că ajutorul și sprijinul material și moral, în general, dat emigrației și în special studenților, este o onoare și un semn încurajator de solidaritate românească.

Pentru aciaa rug, Onor Comitetul Național Român, să reflecteze asupra acestei probleme și să și-o însușiască, pentru că personal o consider de prim ordin național.

Prinși, în rug, domnule Președinte, asigurarea devotamentului și deosebitele mele stime.

Paris, 26 Februarie 1950.

Atanasie Al. Nacu

„PATRIA” — Mai 1950 —

RECEPȚII?

continuare din pag. 1

Își închipuie cineva pe unul dintre fruntași partidului național-fărășin încercând să justifice în fața poporului român — supremul judecător al tuturor — toate chibzurile nesăbuite ale zisului Comitet național?

Ne vom întoarce într-o țară pustie și vom găsi oameni cu chipuri de spectre înnebunați de torturi și de foamete; ori, acești eliberați din oca sovietică ne vor cere o cruntă socoteală. Această scadență a tuturor exilaților, o uităm.

Pe cât se pare, după anumite semne, acești ziși exponenți ai protestului românesc (Rezistența este în țară) nu prea cred probabilită întoarcerea acasă; de aceea unii — mai prevăzători — și-au cumpărat apartamente sau ferme în Statele Unite. Această înțoială, poate chiar o profundă convingere că totul s'a sfârșit, dar nu îndrănesc să o mărturisesc, îi face indiferenți față de sorocul răspunderilor. Dacă lespeda finară a căzut pe existența istorică a poporului român, cine să le mai ceară socoteală? De morți nu se tem.

Dacă un moment în conștiința acestor aventurieri ai imposturii, ar fulgera viziunea clară a țării liberate, s'ar cutremura de spaimă și o totală transformare s'ar petrece în toți acești sybariti ai exilului. Și-ar aduce aminte că bani nu provin din casa particulară a unui partid, ci sunt bani oropitului popor român, iar banii le-ar frige mâna. Ar afla că în țară sunt mii de voluntari ai disperării care sunt lipșiți de toate, de arme, de hrană, de medicamente — un rânit este un om pierdut — și acești oameni dispuși fiarelor păduri adăposturi și fiarelor lui Stalin dreptul la o viață liberă a țării lor. Ar mai afla că prin spitale agonizează cei evadați din oca Ana Pauker, iar nefecetii tineri studenți sunt surpați de tuberculoză. Ar descoperi că în Iugoslavia mii de Români

evadați sunt întrebuințați ca sclavi în mine...

O! Dacă o clipă ar crede că într-o zi nația — implacabil judecător — va ieși din mormânt, ce miracole ar face acea clipă!

Nu cred, nu pot crede, pentru că acești ticăloși n'au crezut niciodată în neamul românesc, ei sunt doar veseli impresari ai unei din — cele mai zguduitoare tragedii cunoscute de istorie, sunt gorarii poporului român. Nu au nici o legătură cu viața poporului român. Sunt străini, să ne intre bine în cap: reflexele lor sufletești nu sunt românești.

Anul acesta este centenearul nașterii lui Eminescu. Biblioteca românească din Freiburg a tipărit la multiplicator volumul de versuri al marelui poet național. Mișcător gest al unor tineri pribege ducând cea mai amară existență și din dezolanta lor sărăcie, au pus ban lângă ban spre a aduce acest prim nos de iubire.

Unde e cartea tipărită de Comitetul național pentru centenarul lui Eminescu? Serios, își închipuie un emigrant român că a citit Creșcanu un vers din Eminescu? Dar unde sunt cărțile repătrite de Comitetul național din cele distruse de banda stalinistă?

Ce bandă de derbedeli...

Aș dori ca informația privitoare la recepția fastuoasă dată în cel mai luxos hotel american să nu fie adevărată; aș dori să primesc o categorică demințire și să rog CHEMAREA să o publice cu o curată și integrată satisfacție.

Ce mângâietor ar fi cel puțin aceasta să nu fie adevărată și durerea multă a nației să nu fi fost palmuită...

S'a dat o recepție strălucită...

În țară coasa morții nu mai înțeacă... Dar cine își asumă răspunderea acestei continuei provocări?

CURENTUL LITERAR

ROMÂNIA LA ... GRONINGEN

de Gheorghe Stanomir

Există prejudecata după care relațiile culturale noastre cu cele din apusul Europei s-ar fi dezvoltat într-un singur sens, România revenindu-i rolul de a prelua și selecta. La fel de stupide sînt exagerările mai recente ale așa-numitului *protocronism*, după care Occidentul ar repeta cu înfuriere experiențe de mult trăite în spațiul nostru — ideologic explicabil în contextul cultural-politic actual din Țară, care a devenit în cele din urmă un sistem de demarcație între preținșii sau adevărații ei intelectuali.

Filologia, în special cea romanică, realizează această problematică, favorizînd o analiză la obiect. În a doua jumătate a secolului trecut, sud-estul Europei nu a devenit interesant doar datorită potențialului conflictual al unor culturi și națiuni care se formau (sau se restructurau) la răscrucea unor — pe atunci — Mari Puteri, aflate, fiecare în felul ei, într-o gravă criză internă, care marca de fapt ultima fază, agonia dinaintea destrămării. Pentru romanisti de pretutindeni, de exemplu, aceasta a însemnat și o descoperire uimitoare: enclava romanică dintre Munții Pindului și Carpații Păduroși, care se întindea la răsărit pînă dincolo de Nistru. Totodată frapau particularitățile comune ale unor limbi de proveniență extrem de diferite. În afară de lingviști români, care au pus fundamentele unor adevărate școli în Țară, pot fi enumerați o serie de cercetători străini, care însă ne-au învățat și iubit limba și care și-au făcut un binemeritat renume ca *rumenisti* (termen derivat prin asociere de exemplu de la *italianisti*, *hispanisti* etc.), concentrîndu-se cercetărilor științifice asupra limbii și literaturii române. Majoritatea lor provin din spațiul de limbă și cultură germană, dată fiind pe de o parte apropierea Ardealului și a Bucovinei, iar pe de altă parte Dunărea, ca un fact nu numai geografic, și să nu uităm dinastia care ajunsese la cîrma tinărului Regat Român. Ne vom mărgini în a enumera cîțiva dintre cei mai importanți care nu sînt de origine română.

Din spațiul german, dintre cei decețaiți, în ordine alfabetică, *Matthias Friedwanger*, *Ernst Gammischeg*, *Wilhelm Meyer-Lübke*, *Günter Reichenkron*, *Leo Spitzer*, *Heimann Tiktin*, *Gustav Weigand*. Dar și italienii au avut și au mari cercetători de *rumenistică*: Carlo Tagliavini, Mario Ruffini, Marco Cugno; asînderea francezii: Alain Guilleminou, Marcel Ferrand, Claude Karnoouh; englezii: E.D. Tappe, Dennis Deletant, Graham Mallinson sau scandinavii *Kristian Sandfeld* și *Alf Lombard*.

Deja din cauza tradiției, la ora actuală centrul cercetărilor filologice de română se află mai departe în spațiul de limbă, în care s-a și impus termenul de *Rumanistik*. Despre situația lectoratelor de română din Germania Federală am scris acum trei ani (Curentul LIII/5949-50, august-sept. 1981, pag. 3-4), enumerînd universitățile în care poate fi audiată limba noastră. La fel de impresionant este numărul de cercetători actuali din ambele Germanii, Elveția și Austria, dintre care voi enumera din nou cîțiva în ordine alfabetică — studiile lor și-ale predecesorilor lor vor umple cu siguranță mai multe volume, documentînd în ce mare măsură contribuie cunoașterea limbii, a literaturii și culturii române la discursul și progresul științific din centrul Europei: Werner Bahner, Eva Behring, Wolfgang Dahmen, Gerhard Dambelmond, Helmut Frisch, Hans Goebel, Klaus Heitmann, Johannes Hubschmid, Johannes Kramer, Manfred Lentzen, Heinrich Merkl, Rupprecht Rohr, Klaus-Henning Schroeder, Heinrich Stiehl, Rudolf Windisch și Otto Winkelmann.

Dar iată că limba și literatura română și-a găsit între timp un promotor angajat în persoana profesorului *Willem Noomen* de la universitatea din Groningen, Olanda. Compatriotului *I.P. Culiuanu* îi datorăm editarea unui volum omagial, pe care îl vom prezenta în continuare, în spațiul limitat pe care această rubrică ne-o poate pune la dispoziție. De la bun început trebuie subliniat că această cu-

legere de studii (*LIBRA, Études roumaines offertes à Willem Noomen a l'occasion de son soixantième anniversaire, avec une préf. de H.J. Drijvers, recueillies / et trad. du roumain / par I.P. Culiuanu, Groningen, Presses de l'Université 1983*) este valoroasă nu numai prin substanța materialelor publicate, ci și prin detașarea și obținerea justă dincolo de prejudecăți politice pentru valoarea cercetării în sine. Între copertile cărții se întîlesc și completează ambele sensuri ale comunicării culturale româno-europene. Astfel, biografia și cariera filologică a jubiliatului documentează indirect marelui cîștig pe care-l poate aduce în știință un contact colegial și fructuos dincolo de barierele ideologice inerente prezentului — legătura, miezul lui a fost și rămîne limba, în cazul nostru limba română.

Deasemenea trebuie amintită și activitatea profesorului în fruntea *Asociației Internaționale de Studii Române (A.I.S.R.)*, care organizează periodice congrese importante și sub ale cărei auspicii apare mult-apreciatul *International Journal of Romanian Studies* (Gunter Narr Verlag, Tübingen).

În speranța de-a fi aștit curiozitatea nu numai a celor legați direct sau indirect de studii filologice, ne vom mărgini în a enumera autorii materialelor, pe care editorul le-a ordonat după un sistem bine cumpănat în cuprinsul cărții: *Mircea Eliade* (traducerea „Insulei lui Euthanasius” din 1943); *Eric Tappe* (o paralelă între ciocni și snobi pomînd de la V. Alexandri și W.M. Thackeray); *Cicerone Poghir* (cunoștințele de sanscrită ale lui Eminescu din epoca berlineză și traducerea lor poetică în „Lucafașul”); *Alexandru Dupu* (raportul imaginație-intelectuală la umanității române); *Adrian Marino* (încercările criticii literare românești); *Gh. Bulgăr* (paradoxurile limbii poetice); *Sorin Alexandrescu* (o reconsiderare a „Junimii” din perspectiva disocierii ei în tehnocrație, politicieni și intelectuali); *Alexandru Niculescu* (vocalul român); *Ion Oana* (iluminism român); *Ion Petru Culiuanu* (o profundă analiză a „Cezarei”); *Mircea Handoca* (Eliade și Blaga); *Maria Virginia Metzeltin* (tehnici literare la Urmuz); *Zaharia Sângeozan* (tema hanului la Sadoveanu); *Silvia Chișimia* (cosmologie arhaică).

Parcursînd impresionanta *Tabula gratulatoria*, dorim să ne alăturăm lor pe această cale, dorîndu-i profesorului Noomen „la mai multe cărți” de acest fel, care îmbogățesc într-un mod specific Biblioteca Românească.

Iosif Ioachim

DE PRIN CÎRCIUMI...

Unii au bani — alții îi bogății.
Cenzura dintre ei fiind
Știința vieții
Unii îi deșteptii — alții sunt vii.
Distanța dintre ei fiind
gustul vieții.
Unii sunt oameni model — alții se îmbată cu zile
Prăpastia dintre ei fiind
însăși viața.
Cînd tristețea îți intră în sînge,
începi să ai humor.
Cînd viața te-nvăță că totu-i absurd,
începi fericirea da o nu avea gripi.
Cînd lumea întrăgă — de la galaxii la cuvînt —
Te-nvăță că nimic n-are importanță,
începi că eșențialul este să mori
fără să-ți dai seama...

NOTĂ. Excelentă masa rotundă pe tema „JALT și România”, condusă de Monica Lovinescu și transmisă la radio „Europa liberă”, pe 7 iunie a.c., în programul „Trece și antize la Paris”, cu participarea lui Mircea Beniide, Matei Cazacu, Paul Goma, Mihai Surza.

Dar dacă la colocoliv „Cum să ieșim din mentalitatea JALT”, organizată de Paul Goma la Paris, di N. Baciu nu a fost sau nu a putut fi invitat, este păcat că nu i s-a oferit un loc măcar printre invitații emisiunii. Cartea domniei sale, despre care am scris la vremea respectivă și căreia autorul i-a consacrat mai mulți ani, cu toate deficiențele pe care le-am amnalat, îi dădea dreptul la această prezență sau măcar la a fi menționată.

Victor Frunză

RADU BĂRBULESCU

de risu' tu minzu...
epigrame-satire-umor...Jon Dumitru-Verlag
Munchen 1984
DM. 5,-DAREA DE SEAMĂ A VECHILOR
ACTIVIȘTI DE PARTID

N'am învățat citirea, alfabetul!
Noi am sărit direct în „marea școală”
De-a și punem un pistol în pieptul
Acelui ce cu gândul se răscăla!

NOAPTE DE BEZNĂ

Pe stradă caraiii trec poteri, câte trei,
Cu talpă fîntîită cîlcînd printre băltoace.

Ca smola cade noaptea pe Bălți și în Tel...

Eu, muza tricoloră o chem să vie-ncoace...

— O, zână preamăiastră, ce artele păsește

Grăbește-te și vino, în viață de mă urî!

Se spune că acela ce doarme și prînzește...

La prânz eu am parte doar de o cea de tăr,

În rașia-mi de pâine pe-o lună de mîncat!

Sînt mare și mie foame, chiar dacă sînt poet...

Grăbește-te și vino, stăpînă adonă!

Că-i mare golu-n pîntec și nu mai pot să-ștept!

.....

Dar muza nu pricepe, ori că nu urea s-audă,

Ori, ruptă de teatru, de foame nici că-i pasă,

Nu știe că poezii care la strung n'auză!

Au dreptul doar la vise și nu să stea la masă.

Ori, poate-oportunistă, se dote cu regimul...

Și soarbe la banchete din cupe cu nectar?

Mie-e foame, frig și sete, căci întret-e chinul

Și așteptarea dănei mă fine ca pe jar:

Hai, vino, nu-i pe gratis, stăpîna mea îngrată,

Dau orișicât de-ași scrie măcar un vers decent!

Prin sfera de sineală primesc răspuns pe dată:

— Vreau un săpun Rexona și un cartuș de Kent!

CERERE DE PRIMIRE ÎN P.C.R.

Eu n-am lupat ca voi pe parapete
Dar cu elan lupat la zădărnici
Căci tînar sunt, mie foame și mie sete
Și-aici un os de ros, așa am știință!

CERERE DE IEȘIRE DIN P.C.R.

În tinerețe — comunist — cu ură
Loveam în dușmani ager ca o bardă!
Acu's bătrîn și slab, și vreau friptură
De n'o primesc, vă las! Mă nscriu în Gardă!

SCRISOAREA A III-a, FRAGMENT

„...La un semn, deschisă-i calea și se-a
proprie de cort
Un bătrîn, atît de simplu după vorbă,
după porii...

— Tu ești Mircea?

— Da, to'ayă...

— Ce vrei tu și cu-al tău sort?

— Ce să vrem...

Ofăt bătrînul...

— Vrem și noi un pașaport!

MARE, GRAS, GUȘAT...

ADRI-IANUS-PĂUNESCU

Mare, gras, gușat, pîrl și vocea pletoasă,
terorizat de spectrul morții „prin” microbi,
ar putea totuși fi un „poet”.

Are ștofă, dar, ce folos... cu prea multă
„uzeală” și e mult, mult... de-a înunda piața...
Ca maimuța din calculul probabilităților
care bătînd „la întîmplare” la maynă,
o să-l poată rescrie și pe Shakespeare (cum
mama dracului să-l separe însă pe „Wili”
din restul maculaturii!)

Întors din America, îi plînge într-un
număr din „Contemporanul” pu „vechii” și
realii meseriași pe cale de dispariție” ca în
numărul viitor să se entuziasmeze de „genialitatea”
cu care ochii PREȘEDINTELUI
adună norii cerului ca să plouă peste Otopeni
bîntuși de secetă (1970-1973).

Analizînd atent mecanismul capacității
tineretului („...și minților „tinerere”) de a gin-
di dirijat atunci cînd răgnul din gîtlei a-
doarme luciditatea — școală codrușelăstă
probată deja pe malul Dimbovitelor — mare
maestru în a înflăcăra „tricolor” o pară mon-
ocromă cu nuanțe singurii (un venit de peste
20.000 de lei pe lună, nu este de lepadat doar...),
știe să se îngrijească și de viitor...
că... dacă totuși...

Și atunci... „Analafabefilor”!

Și apoi, permanent și concomitent cu
„dela Bîrca la Viena”... inteligent, (diabolic
de frumos-inteligent)...

„...așa cum a spus „Tovarășu”... „Ei”...
„mama voastră de incompetenți care nu-l
înțelegeți!”...

Dar... „Halt!”... dela televiziune nu se
mai dau bani... (porcul dă de Eugen Barbu,
cred...)

„Pînă la „demitate!”

Păi ce... pe gratis!

Doar un „Avram Iancu” în care să in-
sînăim și „Foate verde Ciarli Ciaplin”...

Că... românii „înghite”...

Cine nu „înghite”, e „aseru”.

Unoroi îl la și somnul (mai spre ora
șapte dimineață, să conduci un „Mercedes”
proprietate personală, nu-o glumă!)

...și nici atunci sîracu n-are liniște...

...Voi n-ași fost capabili să înțelegeți?

Trogoloditilor!... Chiar nu văși dat seama
cîmi băteam joc de EL?

...singurul care-mi permiteam să-mi bat
joc de EL...

...că „Incognitoul” ala de Barbu...

...dar... ascultați!

...ascultați!

...știți ce strîgă mulțimea?

„Pă-U-Nes-Cu-Pe-Cer-E!”

...vedeți?

SECOLUL ȘAI'SPE LA TELEVIZOR

M-am dat seama că peste ani, o să gînd și
nepoși și strănepoși... și din știință asta,
m-am dus o zi la Zăvoaii Orbului pe la giga,
ca să-i aprind și ei o lumină și să-și împart
— ce dacă trecut sîmbăta Rusaliilor — niște
ulece cu mere.

Acum sînt mai împăcat pe dinăuntru...

...Că pe dinafară...

Pentru că „tovarășu prim” dela județ le
este conștăenă, a reușit să obțină chiar dela
„al mare” aprobarea să se construiască centrul
civic (toate fondurile pentru școli, dis-
pensare... pentru toate social-culturalele,
sînt blocate pînă în 1985).

O să se facă și dispensar, cî-n cotinea-
va în care am stat de vorbă cu doctorul, nu-ți
vine nici să intri, ne-cum să te mai și consuli!

Mă „consultam” cu doctorul, și-mi povestea
că pentru cei 25 de copii suspecți TBC (să
lui are 1800 oameni) laptele pleacă din săl
spre ICIL-ul dela centru și apoi se întoarce
în două bidoane și se distribuie pe bază de
recomandare medicală scrisă, copiilor sus-
pecți („...de divulgarea secretelor de stat, că
ei în mod „vădit” contrazic statisticile tri-
mise la OMS... lasă to'ayă, că așa”... de
mici...”)

Cu noroiul de pe străzi nu mai sînt pro-
bleme, că doar nu mai stă omul pe stradă-n
noroi dela două dimineață pînă la patru du-
pă prînz ca să aștepte mașina cu butelii de
aragaz. Acuma, stă liniștit acasă. Butelile
nu mai vin („...în mediul rural, s-a înțelept
holărit că lumea să se încălzească cu „re-
surse locale” și să gătească cu coceni de floa-
ra soarelui, sau eventual gaz”... Gazul fiind
însă rezervat fericitilor posesori de găini,
sau de rude la oraș care să aibă timp de stat
la coadă, pentru că gazul se dă „la schimb”
pe ouă.)

Ca să nu se nască discuții cu privi-
giați de repori, lumina electrică se „lăie”
dela șase dimineață, pînă pe la șapte-zece
seara („...dal... și-l... păi chiar și marelui
Lenin a zis „...plus electrificare”, nu „...plus
curent electric”... și metoda cu „tăiatul”
„a dat rezultate”... și atunci... lasă to'ayă”...)

Dar, de fapt, e chiar mai bine. E mai ro-
manție, mai pitoresc. Vîi seara acasă și pe
ulife se „întrețes umbre”, „se zăresc stele”...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

Surprinzător. Revista „Săptămîna” de la
București publică într-un serial consacrat
„Europei libere”, semnat de redactorul șef,
Eugen Barbu, laude la adresa citorva din pro-
gramul postului de radio menționat. Întîmplarea face ca acestea să fie citorva emișianle
depolizate, extinse în ultima vreme. Pentru viitor
ne putem aștepta și la evidențieri
nomiale. Cînd te laudă publicația securității...

de Iosif Ioachim

nu te mai orbește neonul (...dal... și-l... n-a
zis chiar „tovarășu” să ne „adăpăm la iz-
vorul lîmpele al tradițiilor”... Și atunci?...
...bine că le face centru civic...

Cu pușin noroc, o să obțină și fonduri
dela Comitetul de (in)culție și educație
socialistă și o să-și procure și cărți (că um-
bli cu limba scoasă și după Sadoveanu, ce să
mai vorbim de Blaga, Voiculescu, Hagdeu,
Preda... noroc cu di cu bibliotecă „dela
bătrîni”)

Barcam „de obraz” și aici tot o să gă-
sești opera trunchiat-completă a lucafașu-
lui, a poetului care a scris o poezie prea
mult („...cam era supus „influențelor”...
dar știm noi ce știm... uși că a colaborat și
cu timpul... lasă to'ayă”...)

Spre seară, cînd mă întrebam cît o să
mai fim blestemați să trăim sub un cer vă-
duzit de lucreri, i-am auzit vorbind. I-am
auzit cînd — vorba părințului Anania — „pli-
nea se schimbă-n cufuș”!

Am auzit cum se-ntrebasu unui pe alții
(veniseră și naetist-orășeni dela lucră) ce
mai e pe la ei, și ce mai e pe acolo, prin
lume... ce sfori se mai trag?...
...și chiar așa de proști!...

Și nu se vădau, și n-aveau „conștiința
tragică”, și m-au recunoscut ca de-al lor,
și mi-am adus aminte că unul de-al nostru spe-
ra că moșia roșie ne-a învățat să stăm pe
proprile picioare.

...Poate că-ntr-adevăr „sufletul individual
n-a fost sărăcit”, poate că am învățat ce
putem; am învățat să „dăm de noi”, de cei
de dinlăuntru.

Noroc cu moșia roșie!
Mare „noroc”!
(...știi să vezi departe, stimate domnule
Pamfil Șeicaru...)

„W.A.P.S.”

Mare mizerie totuși în America...
Mi-a povestit Titi — care are un prieten,
care a stat aproape o lună în America — că
e adevărată chestia cu discriminarea. Zicea
Titi că-i spunea prietenului său (și Titi zice
că-i am serios, nu umblă cu „strimbe”) că
într-adevăr sînt localuri, tramvaie, chiar și
hoteluri, unde negrii n-au voie.

Deci, nu e propagandă!

Vorba lui Titi, „nici pe noi nu ne-ar
primi americani în localuri, că după ce ne-am
bronzat în mai cînd ne-a scos la „udat” re-
colta, cu ce ne-am mai bronză la cea-pă-n
septembrie și la porumb în octombrie și
noiembrie (că în decembrie o să se comuni-
ce în presa centrală că... s-a-nchiet recol-
tare... cu efortul „tuturor”) de acia bîr-
toare, o să zică americanii că sîntem figuri —
adică pe limba lor — „negri”.

Pînă la urmă, la noi e mai bine... Dis-
criminări de-astea nu există... Singura che-
stie care nu cadrează e cu „shop”-urile (vor-
ba lui Titi, „măcar să le desfințăm și p-as-
tea barem să nu mai pedem”)... că aici, au
voie negrii — valută să aibe — dar n-au voie
cîinii și românii.

Și, nu știu cum, dar așa... cînd vede
cite un „fîcă” care-și strîbește nasul de vi-
trînă — de-o aburește cu „bale” — uîndu-se
cum zac necumprărate pachetele de „cîngă”
(că nu știu sîracu „asta micu” de „cheuing-
gum”) par-asa, se rupe ceva în tine și te
doare sufletul!

...Să le scoată, dracului!... barem să nu
mai vedem!...

...Că și asta „micu” al meu a venit — mîn-
dru nevoie mare — cu o conservă mică (doar
cutia de Coca-Cola și mi-a spus că a băzut
un „nene” — ne-român — cînd a făcut „poc”
de un cîțig și după aia a băut, și că el — des-
curdăre de mic, picu!... — la rugat să-i dea
cutia goală și „ne-românul” — suflet bun,
deh! — i-a dat-o, și acum vrea să-și facă din
ea pușculiță ca să-și cumpere bicicleta.

Am încercat eu să-i spun s-o dea dracu-
lui și să strîngă într-o sticlă de lapte (era
să-l spun, într-o sticlă fără lapte, dar nu vreau
să-l învîd cu politica de mic... mai vorbește
pe la școală și... gata beleaua), că cu cuti

**Vlad GEORGESCU: ISTORIA ROMÂNILOR DE LA ORIGINI
PÎNĂ ÎN ZILELE NOASTRE**

Apariția Istoriei românilor a lui V. A. Georgescu, prima lucrare de acest fel scrisă și tipărită în afara granițelor țării, se impune prin informațiile inedite, printr-o înțelegere pretare obiectivă și corectă a evenimentelor, prin spirit de sistematizare și sinteză și, înainte de toate, printr-un optimism în privitor care face ca trecutul să ne apară mărturie de împlinire a viitorului.

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE

Président
de la République

Monsieur Nicolas BACIU
La Pensée Universelle
4, rue Charlemagne
75004 - PARIS

Palais Rond-Point
3, Rond-Point Dubouys-d'Angers
06400 CANNES

LE PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE

Cher Monsieur,

J'ai été très sensible à l'envoi que vous
avez bien voulu me faire de votre livre "L'Europe
de l'Est trahie et vendue" et je vous en remercie.

Je vous prie de croire à l'expression de mes
meilleurs sentiments.

F. Mitterrand
François Mitterrand

A APĂRUT:

NICOLAS BACIU

L'Europe de l'Est trahie et vendue

LES ERREURS TRAGIQUES
DE CHURCHILL ET ROOSEVELT
LES DOCUMENTS SECRÈTES ACCUSÉS

LA PENSÉE UNIVERSELLE

Volumul se poate comanda, direct, la
Editura
La Pensée Universelle
4, rue Charlemagne, Paris IV,
370 pagini, 89 fr; fr.

Nicolas Baciu

Pentru cititorii de limba engleză:
SELL-OUT TO STALIN
by N. Baciu
Vantage Press, Inc.
516 West 34 th Street
New York City, NY USA
300 pages, 13, 50 dollars

La Vie Française du 20 Avril 1984

L'Europe de l'Est trahie et vendue

par Nicolas Baciu

Les éditeurs manquent trop souvent du
flair littéraire qui leur permettrait de distin-
guer un ouvrage de qualité d'un livre com-
mercial. Dans ces cas-là on se surprend à
remercier ceux qui travaillent à compte
d'auteur.

Par quelle aberration Nicolas Baciu a-t-il
été obligé de payer pour faire éditer son
livre ? Un livre qui nous fournit une docu-
mentation exceptionnelle sur les erreurs tra-
giques de Churchill et de Roosevelt. Sans
doute est-il encore mal vu de s'attaquer aux
héros et aux dieux de l'histoire.

Basé sur des documents ultra-secrets, poli-
tiques et militaires, de Londres et de Was-
hington, ce livre très attractif ouvre encore
une porte instructive sur les accords de
Yalta.

LE FIGARO

* X SAMEDI 9 - DIMANCHE 10 JUIN 1984 (N° 12 368) - Édition de 5 heures - PRIX : 4 F

D'une guerre l'autre ou la fin d'un monde

PAR JACQUES GUILLEME BRULON

Il ne s'agit pas de réécrire l'histoire
du dernier conflit mondial. Les
centaines de livres et de Mémoires
publiés depuis le 8 mai 1945 par les ac-
teurs officiels du drame et les spécialis-
tes y suffisent amplement. Ce qui nous
semble, en revanche, utile et instructif
consiste à s'efforcer de dégager la réalité
des événements intervenus entre 1939 et
1945 de leur invincible gangue mythique
ou légendaire.

Un ouvrage récemment publié par
Nicolas Baciu, « L'Europe de l'Est trahie
et vendue » (1), nous a permis de nous
guider dans les méandres et les marécages
où évoluèrent à cette époque les diplo-
mates anglo-saxons et soviétiques.
L'auteur, ancien avocat à la cour de Bu-
sarets, qui devait réussir, dans les
années 50, à gagner l'Ouest, après avoir
passé dix ans dans les prisons commu-
nistes, a effectué là un travail de béné-
dictin qui éclaire nombre de situations
sous un jour inattendu. Il s'est immergé
pendant des mois dans les archives poli-
tiques et militaires de Londres et de Was-
hington où il a découvert parmi les do-
cuments ultra-secrets, déclassés il y a
peu, des pièces inédites dont certaines se
révèlent explosives.

Appartenant à l'une de ces nations de
l'Est européen qui furent sans coup férir
transférées des griffes de l'Allemagne
nazionale-socialiste à celles de l'U.R.S.S.,
Nicolas Baciu n'a pas épargné sa peine
pour donner à ses recherches une am-
pleur quasi exhaustive. S'il a naturelle-
ment accordé une attention toute spé-
ciale au sort de sa Roumanie natale,
l'auteur a réussi à élever le débat en
brossant un tableau général du sort qui
fut réservé, il y a quarante ans, à l'en-
semble des pays désormais situés de
l'autre côté du rideau de fer.

D'innombrables tractations

Il n'a pu établir un tel constat qu'en
remontant à des sources essentielles et
difficilement réfutables : c'est-à-dire
aux écrits comme aux faits et gestes des
principaux protagonistes britanniques,
américains et soviétiques de cette fan-
tastique aventure. Pour lui, la cause est
entendue, les accords de Yalta - en at-
tendant le sinistre point d'orgue du
traité d'Helsinki en 1975 - furent le ré-
sultat d'innombrables tractations secrètes,
écrites ou écrites, qui se succédèrent
entre Anglo-Saxons et Soviétiques, dans
la période qui s'étend de juillet 1941 à fé-
vrier 1945.

La variété et le caractère indiscutable
des pièces versées au dossier ne sau-
raient qu'impressionner les plus scepti-
ques. Dès la première visite d'Anthony
Eden à Moscou, en décembre 1941, Sta-
line pose ses conditions à une alliance
avec la Grande-Bretagne. L'ancien mi-
nistre britannique des Affaires étrangères
le confie volontiers dans son livre in-
titulé « The Reckoning » où l'on peut
notamment lire, page 290 : « Les idées des
Soviétiques étaient très nettement éta-
blies et ne changèrent pas au cours des
trois années suivantes. Staline proposa
une expansion polonaise à l'Ouest aux
dépens de l'Allemagne. Et aussi que la
Russie retrouverait ses frontières de 1941 avec
la Finlande et la Roumanie, ainsi que
l'annexion des États baltes... La ligne
Curzon serait la frontière russo-polo-
naise... Staline demanda encore des bases
militaires en Finlande et en Pologne et la
garantie de libre utilisation, par la flotte
russe, de la Baltique en direction de la
mer du Nord et de l'océan Atlantique ».

Point n'est besoin de souligner l'hu-
mour particulier du dictateur soviétique,
qui présentait d'intrépides exigences à
l'heure où ses forces armées se repliaient
sous les coups de boutoir de la Wehr-
macht. Aussi n'est-il pas surprenant de
constater que ces exigences allaient
grandir au fur et à mesure que l'Armée
rouge imposait sa loi sur le terrain.
Celles-ci, au demeurant, furent tacite-
ment admises par Anthony Eden en
avril-mai 1942 - c'est-à-dire avant Sta-
lingrad - et reconstruites par le mi-
nistre britannique des Affaires étrangères
le 25 octobre 1943, en présence de
Cordell Hull, Molotov et Staline.

L'Europe de l'Est bradée

Mais il y a, si l'on ose dire, beaucoup
mieux. Dans une lettre adressée, le
20 février 1943, à Zbuznow, l'important
personnalité du mouvement sioniste,
alors en visite à Moscou, Franklin
D. Roosevelt acceptait froidement la
prise de contrôle par l'U.R.S.S. sur toute
l'Europe orientale. Après avoir indiqué
que l'Union soviétique aurait la parité
de vote dans la réorganisation du monde

futur, le président américain enchaînait
joyeusement comme suit : « ... On don-
nera en outre à l'U.R.S.S. un port en Mé-
diterranée. Nous céderons à ses désirs en
ce qui concerne la Finlande et la Balti-
que en général ; nous exigerons de la Po-
logne une attitude raisonnable faite de
compréhension et de compromis. Il reste
à Staline un vaste champ d'expansion
dans les petits pays d'Europe orientale... »
Deux ans donc avant la conférence de
Yalta, Roosevelt bradait l'Europe de
l'Est et les Balkans au tsar rouge du
Kremlin. D'après la relation qu'allait en
faire Charles Bohlen, qui fut leur inter-
prète, l'hôte de la Maison-Blanche réci-
dait à l'occasion des entretiens de Té-
héran, en novembre de la même année,
en se soumettant sans discuter aux re-
vendications territoriales de Staline.
Comble du cynisme, Roosevelt exprimait
« sa conviction » que, consultés, les po-
pulations des États baltes « oseraient
avec plaisir leur rattachement à
l'U.R.S.S. » Et il suggérait à son compère
de lui renvoyer l'enseigne en ajoutant
que « Staline serait extrêmement utile à
sa réélection s'il voulait bien faire une
déclaration publique concernant des
élections libres dans les territoires an-
néxés » (2).

Est-il besoin de rappeler que les re-
vendications territoriales acceptées par
le président américain étaient identiques
à celles que Molotov avait formulées, le
12 novembre 1940, pour prix d'un traité
d'alliance germano-soviétique, revendi-
cations qui avaient provoqué la fureur
de Hitler et entraîné sa décision - pour
y couper court - d'entamer la campagne
de Russie l'année suivante.

Nicolas Baciu s'indigne de l'étrange
comportement de Roosevelt et souligne
qu'avant Yalta, et avant même la signa-
ture d'un éventuel traité de paix, les
États de l'Europe orientale et des Bal-
kans avaient été « vendus et trahis » par
les Anglo-Saxons. Il s'étonne d'ailleurs,
plutôt, du manque de sens stratégique et
de bon sens dont ont fait preuve, par
Roosevelt et Churchill qui créaient de la
sorte les conditions idéales pour le dé-
clenchement d'une troisième guerre
mondiale, que de l'attitude délibérément
provocatrice du maître du Kremlin.

Pierre le Grand

Dans cette perspective, Nicolas Baciu
résume à notre intention les clauses sin-
gulièrement suggestives du testament
politique de Pierre le Grand. Dans ce
texte, le créateur de l'empire russe re-
commande entre autres à ses successeurs
d'être en guerre permanente avec l'Euro-
pe. De sembler le discord en Pologne.
D'étendre le territoire national aux
dépens de la Suède. De gagner sans cesse
des territoires vers le nord, vers les rivières
de la Baltique, et vers le sud, en di-
rection de la mer Noire. De se rappro-
cher le plus possible de Constantinople
et des Indes. « Qui sera maître de ces ré-
gions sera maître du monde », écrit-il.
D'occuper la Turquie et la Perse dans le
dessein d'atteindre le golfe Persique. De
faire de la Grèce, de la Hongrie et de la
Pologne une cinquième colonne pour la
Russie. Avec en codicile une recomman-
dation sous forme d'avertissement :
« Tout cela est possible. L'Europe doit
être détruite ».

Nous voyons clairement qu'il souhaite
en venir notre auteur. Encore nous sem-
ble-t-il, qu'en dépit de son extrême luci-
dité, il pêche par optimisme. Car, s'il est
par lui-même révélateur, ce testament
impérial a gagné en efficacité destruc-
trice depuis que les ingrédients pimentés
du marxisme-léninisme et de l'interna-
tionalisme prolétarien, ont fait éclater le
corset européen et moyen-oriental
dans lequel Pierre-le-Grand « enfer-
mait » la Russie pour lui assigner les ob-
jectifs ultimes.

Ainsi, poursuit Nicolas Baciu, une
guerre fut-elle engagée afin de préser-
ver la Pologne de la servitude. Ainsi
cette guerre occasionna-t-elle la mort de
quelque trente millions d'hommes. Ainsi,
au bout de ce conflit, cent vingt millions
d'Européens, Polonais en tête, se trou-
vèrent-ils abandonnés au bon plaisir de
« l'allié » soviétique.

L'auteur n'a évidemment pas tort
quand il estime que davantage qu'un pa-
radoxe, qu'une douloureuse ironie du
sort, il y a là une dérision, et un renie-
ment porteur des germes des guerres lo-
cales qui n'ont cessé de se multiplier,
faisant d'ores et déjà plus de douze mil-
lions de nouveaux morts depuis l'écrou-
lement de nos jours, demain peut-être,
dans la catastrophe majeure que serait
un troisième conflit mondial.

J. G.-B.

(1) Aux éditions de la Pensée universelle.
(2) L'élection présidentielle américaine
était tout proche.

TOM CORCORAN

1400 CONGRESS BUILDING

EUROPE AND CONGRESS

COMMITTEE

BUDGETS AND FINANCE

POST OFFICE AND CIVIL

SERVICE COMMISSIONS

BUDGETS AND FINANCE

COMMISSION ON CONGRESSIONAL

MAKING STANDARDS

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, D.C. 20515

June 4, 1984

Mr. Nicolas Baciu
Palais du Rond-Point
3, Rond-Point Dubouys-d'Angers
06400 Cannes
France

Dear Mr. Baciu:

Thank you very much for your recent correspondence and
the enclosed copy of your book entitled *Sell-out to
Stalin*. I appreciate your thoughtful gesture as well
as your kind words concerning my efforts in Congress
to renounce the Yalta Executive Agreement.

Like you, I feel that the signing of these agreements
at Yalta in 1945 by President Roosevelt and Prime
Minister Churchill was a tragic error. The heavy toll
of suffering that resulted in central and eastern Europe
continues today.

I find that your book provides some fascinating new
insights into this issue. I am certain it will prove
useful to me in my continuing representation of the
captive nation cause in Congress.

Again, thank you for contacting me. Please continue to
do so.

Sincerely,
Tom Corcoran
Representative in Congress

PARIS, le 5 Juin 1984

VALÉRY GISCARD D'ESTAING

Cher Monsieur,

Je vous remercie de l'envoi de votre livre
"L'Europe de l'Est trahie et vendue".

Votre ouvrage m'a beaucoup intéressé, et
la tension qui transparaît dans ce récit historique est
aisément compréhensible. Elle ne peut que susciter la
sympathie du lecteur.

J'ai été très sensible à la courtoisie de
votre geste, et je vous prie de croire, Cher Monsieur,
à l'expression de mes sentiments les meilleurs,

Valéry Giscard d'Estaing

Monsieur Nicolas BACIU
Palais du Rond-Point
3 Rond-Point Dubouys-d'Angers
06400 CANNES

TERORISM ȘI SPIONAJ MADE IN RSR

— semne de exclamare și întrebare —
de Constantin MureșMotto: „Brațul revoluției, care este
foarte lung, te ajunge oricând
te-ai afla”

General de Securitate Nicolae Pleștă

La 2 aprilie 1984, în Capitala Franței, pe Avenue Bosquet, se petrecea un fapt neobișnuit pentru trecătorii parizieni. Un cetățean al Republicii Socialiste România, pe nume Iosif Nicolae (cel puțin așa atestă actele găsite asupra sa), în vîrstă de 52 de ani, de profesie inginer după legitimație și timpular după formularul depus la Ambasadă Franței din București, pentru obținerea vizei, găsea un mijloc cu totul original de sinucidere. Pentru că agentul ambasadei de serviciu așa a înțeles să prezinte drama petrecută înăuntrul și în fața Ambasadei Bucureștiului: drept sinuciderea unui individ cu nervii pe sfîrșite, sosit de curînd să execute lucrări de reparație la clădirea cu pricina. Se știe în mod cert că pentru reparații la tipăriile sunt preferați oamenii cu sistemul nervos zdruncinat.

Dar s'au reconstituit faptele, în versiunea românească, mai bine spus a Securității române: numitul Iosif Nicolae, în plină criză de nervi timporească se sinucide aplicîndu-și patru lovituri de cutit, din care una chiar în inimă, într-o încăpere a Ambasadei. După ce se sinucide cu cutitul se aruncă și pe geam, dar are grija să închidă și fereastra în urma lui și, pentru orice eventualitate, ducă cu el în cădere și cutitul. Bucușas. Asupra sinucigașului se găsește un carnet de membru de partid, ori se știe că, în mod normal, cei care intrînesc această calitate, trebuie să lase în țară carnetul, înaintea plecării în străinătate. Cîntul Constituția în vigoare la București, aflăm că cei mai buni și ai poporului se adună în rîndurile Partidului, deci după sinucigaș din Avenue Bosquet, în ciuda bolii de nervi, făcea parte din categoria celor mai buni fii ai țării.

Dacă n-ar fi fost la mijloc o dramă, soldată cu pierderea unei vieți omenești, versiunea toverilor de la Ambasadă oscilează între vedevii și parodie.

Dar, faptele petrecute și a căror explicație completă apară de imunitate zace în dosarele securității, ne obligă la o paralelă și la o retrospectivă, cit de cit. Dacă la Ambasadă Președintelui Ceausescu din Paris se petrecea sinuciderea ajutată a lui Nicolae Iosif, cam în aceeași perioadă, la Londra, din Ambasadă Președintelui Gadești se trăgea ca în zilele bune ale lui Al Capone, la Chicago. De altfel, nu întîmplător, cei doi președinți au și relații personale excelente.

Să reamintim încă și alte fapte legate de organele care în lipsă de altceva, exportă spionaj și terorism.

Afacerea „Caraman” a început să fie dată uitării, dar la vremea sa a făcut destulă vîlvă în Occident. Trimis în Franța cu titlul diplomatic de prim secretar al legației din Paris, locotenent-colonelul de Securitate Mihai Caraman, potrivit școlii partidului se dovedise unul față de superiori și tiranic față de subordonați. Avînd o origine ce în mod normal nu i-ar fi permis să îndeplinească funcția de șef de birou la o cooperativă sătească, tînbărul secret dotat cu oarecare farmec latino-american își începe activitatea de spion în 1960 cînd se folosește de serviciile unui anume Van de Wiele, angajat al Organizației Pactului Atlantic. Face cunoștință lui Francis Roussille care lucra ca documentarist pentru aceeași organizație și care, contra unei plăți făcute în valută forte îi furnizează prețioase informații despre NATO.

O țară mică, România, un popor sărăcit, poporul român, dar căruia i se cer mari eforturi și sacrificii, pentru a se asigura un export sălbatc. În locul unui import de medicamente sau de bunuri de consum, valută convertibilă obținută este cheltuită în mod dezordonat, pentru o industrializare forțată și pentru un spionaj executat desigur ca mandatarii al KGB. Să ne amintim că în perioada în care Yuri Andropov se instalează pe fotoliul dîrînt cîndva de Lavrentie Pavlovici Beria, asigura conducerea politică a Comitetului de Stat pentru Securitate (KGB), a Ministerului de Interne (MVD), a Serviciului de Contrainformații al armatei (GRU) precum și controlul Curții Supreme de Justiție, al Procuraturii, al unităților armate de represiune interioară dirijînd în același timp spionajul și serviciul special Smeri, cel care asigură anihilarea celor considerați adversari importanți din afara hotarelor Uniunii Sovietice.

Revenind la relația Caraman-Roussille, este cazul să reamintim că atunci cînd agentul Bucureștiului începe să dea de bănuț serviciului francez (S.D.E.C.E.: Serviciul de documentație exterieară și de contra-spionaj), rolul său de legătură este luat de al doilea secretar de legăție al legației române, Tomescu, tot ofițer de securitate, ajutat de un „coleg” al său, Dorobantu. În colimatorul autorităților franceze intră și alți agenți camuflați în diplomați: Mirea, Ionescu, delegatul Ion Iacobescu de pe lângă UNESCO, Simula și un oarecare Georgescu. Spionii români culeg date de ordin militar, economic și exercită presiuni asupra unor emigranți români. Iată încă că, în 1969, Ion Iacobescu, anticipînd cu un deceniu gestul generalului Pacepa, Reteaua este compromisă, Francis Roussille este arestat iar în 1971 va fi condamnat la 20 ani închisoare pentru spionaj în favoarea RSR, o pedeapsă extrem

de grea și de rară pentru o instanță franceză. Cu acest prilej va fi anchetat și cetățeanul francez Walmar Zolotarenko, descendent al unei familii de emigranți ruși, modest salariat al Organizației Pactului Atlantic, poziția sa minoră îl scoate din cercul bănueliilor. Dar, în februarie 1984, același Zolotarenko va fi condamnat pentru spionaj în favoarea KGB la 10 ani închisoare, deosebite în ciuda funcției sale neînsemnate, printr-un lanț de neglijențe ualitoare a putut furniza sovieticilor timp de două decenii informații extrem de prețioase.

În anul 1970 a fost condamnat în Franța militarul francez Eugene Rousseau care, pornind de la un șantaj exercitat asupra sa ca urmare a comportamentului fiicei sale, a furnizat serviciilor jugoslave numeroase informații, în perioada în care era acreditat la Belgrad și la București, fapt ce nu putea scăpa atenției Securității române, aît de atentă în urmărirea diplomaților occidentali.

Citiva ani mai tîrziu, un cetățean belgian aflat cu soția sa, belgiană de origine, în hotelul Dorobanți din București, coboară din cameră să-și cumpere țigări pentru a nu mai apare decît cîteva luni mai tîrziu în fața unui tribunal militar din Belgrad, care-l condamnă la ani grei de închisoare, deoarece fiind jugoslav de origine, dusese cîndva pe teritoriul acelei țări o activitate îndreptată împotriva lui Tito.

Aceste două cazuri ilustrează o altă colaborare a securității române cu organele corespunzătoare ale altei țări comuniste.

În ultimii ani s-au petrecut în Occident cîteva fapte rămase pînă astăzi neclarificate. În februarie 1981, trei români a căror singură trăsătură de unire a fost că manifestaseră separat la Madrid unde se desfășurau lucrările Conferinței Europene post-Helsinki, primesc la domiciliul lor, expediate din Madrid, colete conținînd explozibili, camuflați în cărți: Nicolae Penescu, ultimul Secretar General al Partidului Național Țărănesc și șef al Ministerului de Interne este rănit la Paris, la fel la Köln, Șerban Orescu, pe atunci președintele unei organizații românești din Germania iar scriitorul Paul Goma, mai de curînd „păitîr”, alertează poliția franceză și rezultatul este rănirea unui artificier, cu ocazia operației de dezarmare. În aceeași lună are loc o puternică explozie la sediul postului de radio Europa Liberă din München, iar în martie sunt arestați fostul șef al poliției străinilor din Viena și un funcționar al direcției poliției austriece, care lucraseră pentru Securitate, furnizînd Bucureștiului în special date referitoare la refugiații români. Arestarea lor a urmat trecerii la serviciile americane a lui Florian Rotaru, șeful cifrului din ambasada română din Viena. În luna iulie are loc tentativa de asasinat a redactorului Emil Georgescu de la Europa Liberă, soldată cu rănirea sa extrem de gravă.

Anul 1982 marchează și el cîteva puncte. În iunie, pe aeroportul Fiumicino din Italia, o cetățeană vest-germană care venea din București este găsită în posesia unei bombe de 4 kilograme, dar afacerea este repede înmormîntată. În toamnă izbucnește marelă scandal cu încercarea de asasinare a scriitorilor Paul Goma și Virgil Tănase în Paris, dejuțat de înșai cel trimis de Securitate să realizeze operația: spionul Haiduc. Rezultatul a fost anularea proiectelor vizite în România a președintelui Mitterrand, vizită ce nu a mai avut loc nici pînă în prezent.

Anii 1983-1984 sunt marcați de un alt gen de activitate: dezinformarea în exil și presiuni asupra românilor stabiliți în străinătate și care vizitează țara unde au rude. Aceste și care vizitează țara unde au rude. Aceste și care vizitează țara unde au rude. Aceste și care vizitează țara unde au rude.

Desigur, spionaj și contra-spionaj au existat, cum s-ar spune, de cînd lumea. Istoricii găsesc originea faimosului „Intelligence Service” în perioada Reginei Elisabeta I-a la Anglie și la John Cromwell. În Franța, Richelieu, Ludovic al XV-lea, au uzat din plin de serviciile agenților săi. Domniile române aveau agenți la Stambul, Viena și Petrograd. Unul dintre motivele prăbușirii Germaniei hitleriste la constituția defectuoasă a organizației și existența mai multor servicii speciale, lipsite de o conducere unică, ba chiar adevase în competiție antagonică.

Serviciile sovietice dovedesc de decenii o competență incontestabilă. Care au fost și sunt însă interesele românești de a colecta informații pentru o țară scăutită economic, lipsită de resurse alimentare, dar care cheltuieste sume enorme cu astfel de activități? Logica impune un singur răspuns: acela că organele speciale române, cu excepția informațiilor despre emigrație și dezinformării în sinul acestora, lucrează în subterpiza organelor sovietice.

Situația este cu aît mai tristă, cu cît pentru multe informații ce le culeg din Occident agenții securității române, cheltuieste valută forte, ar fi suficient, cel mai adesea, se ca rezumate la modeste plăți a abonamentelor la publicațiile de fizică, strategice și studii militare, ce apar cîmpul necenzurate în Vest.

Sau, cum s-a întîmplat adesea, să cumpere spargarhel de la o prăvălie amplasată în apropierea unui sediu NATO și să aibă surpriza, care nu prea mai este surpriză, să constate că punge de ambalaj este confecționată din documente aparținînd fondului ultra-secret al Organizației Pactului Atlantic.

EDITURA „NORD” anunță că în ziua de 23 August 1984 va lansa lucrarea „ISTORIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN” (vol. I, II) de Victor Frunză

În aceeași zi cartea va fi expediată abonaților editurii, precum și tuturor celor care au comandat-o.

Sumarul:

Volumul I:
Cele trei partide comuniste ale României. Subcapitole: * Partidul Comunist din România încă socialist * Partidul Comunist din România (exterior) * Partidul Comunist din România (interior)

Trei dimensiuni staliniste în fața Partidului Comunist din România.
* Dimensiunea expansionistă * Dimensiunea dictatorială * Dimensiunea represivă

Cele trei hopuri mari de la dezastru spre putere. * „La orizont, țara făgăduinței” * „Sufletuștii, arivistii și necesarii” * O „coloană vertebrală” pentru schimbarea condiției de tiritor

Comuniști și ziua „H”. * Un mesaj pentru viitor * Acest trecut aproape imprevizibil...

Două săbi într-o teacă. A treia este doar simbolică

Trei condiții preliminare pentru stalinizarea României. Trei „clasi” ai stalinizării. * Despre o anume „logica” a lui Molotov * O condiție numită, de fapt, șantaj

Invitație la jug. * Vișinski vine de la răsarit * Pluralismul bine manevrat

Trei iepuri dintr-un foc sau fațetele unei false legitimații

Al patrulea partid comunist și sfîrșitul lui

Al cincilea partid comunist: P.C.R. * Partidul celor sub o mie * Avaturile capului în căutarea unui trup * Un conducător pentru 20 de ani

Teroarea legală * Partidul comunist și sași * Arhangheli însingurați

Ultimele ei cuvinte * Libertate, dar numai pentru sine * Cîntecul de lebadă al libertății

Trei fonduri simultane pentru lichidarea Partidului Social-Democrat * Frontul „frontului unic” * Frontul invizibil * Frontul de desfițări

Trei date fatidice din istoria României, datorate P.C.R. * 16 noiembrie 1946, Alergiei „libere și nestingherite” * 14 iulie 1947, „Tămădău” (Lichidarea P.N.T., P.N.L., P.N.L.-T. etc.) * 30 decembrie 1947, Scadența „Planului de măsuri” secret al partidului

Bibliografia volumului I

Volumul II:

„Așa pierut-au glas înălțînd și grînd: „Osana lui Stalin, osana tovarășei Ana!” * „Diavolul apără crucea, iar partidul... autonomia sindicală” * „Pestele cel mic îl înghite pe cel mare” * Epilog social-democrat * Epilog pur și simplu

P.M.R. sau trei inițiale care nu schimbă nimic * Alceea despre pluralism * Cioara albă * Prășla întii Turficarea României. * După 237 de ani... * O ruptură simbolică (Biserica Română Unită) * Semnele pentru un deceniu pustiu * Un cal — un salam

Repreziunea sau prioritatea celei de a treia funcții * Rezistență și represiune * Capete de serie * Gu-lugul românesc

Trei valuri ale represiunii în P.C.R. — P.M.R.

Pămîntul, partidul și războiul de treizeci de ani cu țărani

Stalin s-a dus. Pe drumul lui mai dirz ne-avîntăm! * Un deceniu în contrapunt * Inghetul românesc * „Noi nu avem pe cine realități”

Cele trei faze ale războiului rece roman-sovietic. * Faza I-a: Distanțarea sau singura opțiune posibilă

* Faza a II-a: „Declarația din aprilie”, o revoluție la vîrf * Faza a III-a: Represaliile

Dej Nenorocirea istorică numită „Anii lumină” * După desemnare * Cei doi „cei mai iubii fii” * Maurer

Citim în cuvîntarea ținută la 12 Septembrie 1983 în Viena de vicepreședintele SUA, D. George Bush.

„Politica noastră este o politică diferențiată, asta vrea să spună că noi dăm atenție în ce măsură acționează țări urmînd o politică externă autonomă, independentă de instrucțiunile Moscovei...”

„Statele Unite vor duce o mai strînsă politică și legături mai intense în domeniul economic și cultural cu țări ca Ungaria și România...”
„Cea ce Statele Unite cu strictețe nu vor susține sunt acele țări ca Germania estică sau Bulgaria care... acordă sprijinul lor la instruirea, finanțarea și înarmarea teroriștilor care, în calitate lor de înșărcinați ai Sovietelor sprijină prin consilieri, și susținere militară și tehnică mișcările înarmate ce caută să destabilizeze guvernele din țările în curs de desvoltare...”

„Luadui Să nu mi fi dispus vicepreședinte Statelor Unite la 12 Septembrie 1983 de informații de care dispune redactorul unui modest ziar românesc?”

Pentru ai da Domnului Bush o mână de ajutor în domeniul informativ publicăm mai jos unele documente capturate de armata izraeliană în Liban.

[Document 12]: Hungarian diploma

PLO IN LEBANON

Awarded to Muhammad Farin Kador by the Hungarian Military Academy upon completion of a course for T-34 tank drivers, in February 1981.

pentru drepturile omului în România

© CARTE CU CARACTER DE DOCUMENT

CUPRINSUL:
• Situația dezechilibrată în România în 1978, prezentată de autorul cărții: Căpitan C. Căpitan.
• Situația dezechilibrată în România în 1978, prezentată de autorul cărții: Căpitan C. Căpitan.
• Situația dezechilibrată în România în 1978, prezentată de autorul cărții: Căpitan C. Căpitan.
• Situația dezechilibrată în România în 1978, prezentată de autorul cărții: Căpitan C. Căpitan.

De ce totuși idi, dacă nu avem nevoie de ei?

Trei dimensiuni ale dictaturii personale și „secretul” longevității ei * Diversiunea „resistivă” * Diversiunea „dezvoltării” * Diversiunea „nesupuneri”...

Bibliografia volumului II (Bibliografia cuprinde peste 300 de titluri)

Addenda: Texte rare, puțin sau deloc cunoscute; Efectivele P.C.R. în diferite perioade, începînd cu 1921; Lista secretarilor generali ai partidului etc.

Indice tematic, Indice de nume

„ISTORIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN” a fost deja comandată de numeroși doritori de a și-o procura, după ce au luat cunoștință de apariția ei din publicația „Curentul”, care a inserat unele fragmente.

„ISTORIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN” este ofertă, dar din păcate, nu gratuit. Prețul ambelor volume este de 37 dolari USA (100DM)

Nu mai pentru persoanele particulare care comandă cartea direct la editură sau o achiziționează prin intermediul reprezentanților editurii „Nord” în diferite țări ale lumii, prețul ei este de 24 Dolari USA (60 DM)

26 Dolari USA pentru țările din afara Europei

O precizare necesară: cartea se achită simultan cu efectuarea comenzii.

„ISTORIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN” (volumele I, II) poate fi comandată la:

„NORD”, V.F. Postbox 1457 8220 Brabrand Danmark

Redactor responsabil Vasile C. Dumitrescu

Compozitor: Jon Dumitru-Verlag, München

Typografia (Drucker): Ernst Vogel 8491 Starnried, Kalvarienbergstr. 22

apare în acest an la două luni. Costul unui abonament este de 15 Dolari (USA) în valută țării în care domiciliat abonatul. Plata se efectuează la:

Deutsche Bank, Filiale München, Zweigstelle Rotkreuzplatz.

BLZ 700 700 10, Konto Nr. 7545636 sau Postcheckkonto Nr. 88094 — 805, München.